

ת"פ 54571/02/13 - מדינת ישראל נגד אחמד אלגרגאוי, חסיין קבועה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 54571-02-13 מדינת ישראל נ' אלגרגאוי(עציר)
תיק חיצוני: 1671/13

מספר בקשה: 9

בפני כב' השופט אליהו ביתן
המבקשת:
נגד
המשיבים:
1. אחמד אלגרגאוי 2. חסיין קבועה
מדינת ישראל

החלטה

1. נגד המשיב 1 הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א) + (ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: "פקודת הסמים") והסתייעות ברכב לביצוע פשע, לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961.

נטען בו, כי בתאריך 13.2.13, ביישוב שגב שלום, הוא החזיק בתוך רכבו - מסוג מיצובישי פג'רו מספר רישוי 6500820 (להלן: "הרכב") - סם מסוכן מסוג הירואין במשקל 502.77 גרם שלא לצריכתו העצמית.

2. לאחר שמיעת כל ראיות התביעה וחלק מראיות ההגנה, פנה הנאשם באמצעות בא כחו אל התביעה וסיפר, כי הרכב איננו שייך לו אלא למשיב 2 וכי בערב האירוע, זמן קצר לפני הגעת השוטרים, המשיב 2 הגיע למקום עם הרכב והחנה אותו ובזמן שהשוטרים הגיעו למתחם וביקשו לערוך בו חיפוש המשיב 2 פנה אליו, סיפר לו כי אין לו רישיון נהיגה וביקש ממנו למסור לשוטרים שהרכב שייך לו (למשיב 1). בעקבות זאת, כשהשוטרים שאלו למי שייך הרכב, המשיב 1 השיב שהוא בעליו. והוא התמיד בגרסתו זו גם בחקירותיו במשטרה ובעדותו בבית המשפט. אולם מהסתבר לו שהוא עלול להישלח לכלא לתקופה משמעותית, הוא החליט לספר את האמת.

בעקבות זאת, המשטרה חקרה כל אחד מהמשיבים ואף עימתה אותם זה מול זה ובסופו של דבר התעורר אצל התביעה ספק בנקודה זו והיא הסכימה להסדר טיעון, במסגרתו כתב האישום המקורי שהוגש נגד המשיב 1 תוקן, עבירות הסמים שנכללו בו נמחקו, המשיב 1 הודה כי הוא שיקר ביודעין במשטרה ובבית המשפט בטענתו שהוא הבעלים והמחזיק של הרכב, הוא הורשע בעבירות של שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין תשל"ז-1977 ושל עדות שקר, לפי סעיף 237(א) רישא לחוק העונשין תשל"ז-1977 ובית המשפט

אימץ את הסדר הטיעון וגזר עליו 17 חודשי מאסר בפועל.

3. לאחר הדברים האלה, הגישה התביעה בקשה לחילוט הרכב, לפי סעיפים 36ב (1) ו- (2) לפקודת הסמים, שהמשיבים לה הם שני המשיבים.

4. המשיב 2 טען, באמצעות בא כחו, כי אין לו כל עמדה ביחס לבקשה, שכן, במועד הרלוונטי הרכב לא היה בשימוש או בהחזקתו. להשלמת התמונה יצוין, כי משיב זה טען בחקירותיו במשטרה שהרכב - שבזמן הרלוונטי היה רשום על שמו - אמנם היה בעבר בבעלותו, אולם הוא מכר אותו למשיב 1 לפני המועד הרלוונטי והם טרם הספיקו לבצע העברת בעלות.

והמשיב 1 טען, באמצעות בא כחו, כי אמנם בזמן הרלוונטי הוא לא היה בעליו של הרכב, אולם, לאחר מכן, המשיב 2, שהוא בעל הרכב, העביר לו את הבעלות ברכב כפיצוי על מאסרו ועל "לקיחת התיק עליו". ועל כן יש למסור לו את הרכב. וטען, כי גם לגופו של עניין הנסיבות אינן מצדיקות את חילוט הרכב.

5. בחנתי את נסיבות העניין ואת טיעוני הצדדים ובאתי למסקנה שדין הבקשה להתקבל.

6. בפתח הדברים אציין, כי סעיף 36ב(1) לפקודת הסמים, המוזכר בבקשת התביעה כאחד משני מקורות שעל יסודם התבקש חילוט הרכב, איננו יכול לשמש בנסיבות כבסיס לחילוטו. סעיף זה מאפשר לבית המשפט לחלט רכוש ש "שימש כאמצעי לביצוע עבירה לפי סעיפים 6 או 13 או כדי לאפשר ביצוע עבירה כאמור". סעיף 6 לפקודת הסמים דן ב"יצור הכנה והפקה" וסעיף 13 לפקודה דן ב"יצוא, יבוא, מסחר והספקה". בעוד כאן מדובר בכך שהרכב שימש או איפשר ביצוע של עבירת "החזקת סם", לפי סעיף 7 לפקודת הסמים.

7. לא יכול להיות חולק על כך שהרכב שימש כאמצעי לביצוע עבירה או כדי לאפשר ביצוע עבירה של עסקת סמים (המוגדרת בסעיף 1 לפקודת הסמים כ"עבירה לפי פקודה זו שעונשה מאסר עשרים שנים או יותר"). שכן, הרכב שימש להחזקת כמות של למעלה מ 500 גרם הירואין, שלא לצריכה עצמית, שהעונש הקבוע לה בסעיף 7 לפקודת הסמים הוא 20 שנות מאסר. ומשכך, ניתן לחלטו.

8. בשונה מחילוט רכוש בהליך פלילי - לפי סעיף 36א לפקודת הסמים - שבהתקיים נסיבות נתונות בית המשפט מצווה להורות עליו, חילוט רכוש בהליך האזרחי - לפי סעיף 36ב לפקודת הסמים - איננו חובה והוא נתון לשיקול דעת בית המשפט.

כאן, המדובר בסם חמור בכמות מאוד משמעותית, ששווי הכספי רב מאוד; הסם הוסתר מתחת לכסא הנוסע ברכב; איש איננו משאיר רכוש בעל ערך כה רב במקום שאין לו שליטה עליו, כך שברור שבעל הרכב היה מודע

להחזקת הסם ברכב; שווי הרכב הוא כ 30 - 40 אלף ₪; ובסופו של דבר, אף אחד לא נתן את הדין על החזקת הסמים ברכב.

ובנסיבות אלה מוצדק לחלט את הרכב.

9. דברים שנאמרו בנושא זה בע"א 6702/04 גומעה מאזן נ' מדינ"י (פורסם בנבו. מיום 10.11.05) יפים גם לענייננו.

"החילוט הינו אחד האמצעים שהעניק המחוקק בידי בית המשפט ככלי במלחמת החורמה בנגע הסמים. במערכה ממושכת וקשה זו ניתנו בידו של בית המשפט גם אמצעי אכיפה כלכליים המכוונים אל עברייני הסמים ואל מי שאפשרו בדרך כלשהי את ביצוע העבירה או הקלו עליה. כך, למשל, כאשר מדובר במי שרכבו שימש לביצוע עבירת סמים או איפשר ביצועה (סעיף 36(ב)(א)(2) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג - 1973. להלן - הפקודה). השימוש בדרך זו, לטעמי, יש לו חשיבות מיוחדת הן מפאת היבטיו ההרתעתיים, הן מבחינת הפגיעה שלו בתשתית הכלכלית והכללית שאפשרה את הפצת הסם. הן מבחינת פגיעתו בתמריץ לעסוק בעבריינות זו, הן מבחינת פגיעתו בנכונות של אחרים להושיט לעברייני הסמים כל סוג של סיוע או אפשרות תנאים שיקלו על ביצוע העבירה..."

10. ב"כ המשיב 1 טען, כי לאחר מעשה המשיב 2 נתן את הרכב למשיב 1 כפיצוי על מאסרו, שבא לאחר שהמשיב 1 מסר למשטרה, לבקשתו, שהרכב שייך לו ובכך מילט את המשיב 2 מעונש ושילם בתקופת מאסר משמעותית. ועל כן יש לראות בו כבעל הרכב ולמסור לו אותו.

אינני מקבל את הטענה.

ראשית, הסיפור על קבלת הבעלות ברכב מהמשיב 2, נמסר מפי סנגורו של המשיב 1, כטיעון המציג את גרסת המשיב 1 ולא כעדות על אמיתות הדברים. המשיב 1 עצמו לא העיד על כך ולא הוצגה כל ראיה אחרת בנושא. כך שאין לומר שהוכח שהמשיב 1 הוא בעל הרכב.

שנית, הסייג לחילוט רכוש, המופיע בסעיף 36ג(א) לפקודת הסמים, מגן על רכוש בתמורה ובתום לב שלא יכל לדעת שהרכוש המועמד לחילוט שימש או הושג בעבירה. וכאן, על פי גרסת המשיב 1 הוא "רכש" את הרכב מהמשיב 2 תקופה ארוכה לאחר תפיסת הסמים ברכב וביודעו שהרכב שימש להסתרת הסמים. על כן סייג זה איננו חל כאן.

11. נוכח כל האמור, אני מקבל את הבקשה ומורה על חילוט הרכב לטובת המדינה.

ניתנה היום, כ"ב כסלו תשע"ה, 14 דצמבר 2014, בהעדר הצדדים.

עמוד 3

המזכירות תעביר את ההחלטה לצדדים.